

GÁL SÁNDOR

*A csend előtt**Töredékes válaszok Csoóri Sándor felvetéseire*

mikor egy rutinvizsgálat eredménye gyomorrák, akkor ez ember előtt a létezés horizontja a pillanat töredéke alatt semmivé enyészik, és valami megnevezhetetlen bizonytalanság uralkodik el rajta – különös, természetellenes *csend*. És ennek a *valóságon túli valóságnak* már nincs emberi-szellemi dimenziója. Ahogy Herbert Spencer írja: „A test tudata elvész, és csak a tér tudata marad.” De – tapasztalatból mondom –, az is csupán absztrakció. Mert ebben a lét-dimenzióban már nincs jelen az *idő*, eltűnik a nemzet, a nyelv, a történelem, a kultúra – eltűnnek a közösségeket összetartó legfőbb attribútumok.

Ebben a lét-dimenzióban az ember egyedül marad végérvényesen, s egyedül kell szembenéznie a rá váró abszolút csenddel – a halállal.

Nekem bő egy esztendővel ezelőtt kellett a rák tényét tudomásul vennem, annak minden következményével. Tanultam anatómiát, biológiát, tehát pontosan tudtam, hogy maradék gyomrom eltávolítása után létezésem ideje – az áttételek függvényében – pár hónap, fél év – esetleg...

Ennyi és nem több!

Akkor – nem egészen másfél évvel ezelőtt – lehetőségeim a legsürgősebb tennivalók elrendezésére korlátozódtak: átadni az átadhatót, lezárni a lezárhatót.

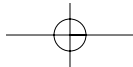
Az pedig, hogy most, annyi idő elmúltával minderről ilyen tárgyilagosan beszélek és írok, az a természet különleges kegyelme vagy csodája – együtt az emberi tudás és tudomány mai lehetőségeivel.

Ha az egy ember legyőzheti a rákot, akkor föltehetően a nemzet is diadalmaszkodhat a rá szakadó pusztító bajok, veszedelmek felett. Mert a nemzet ugyanúgy élő, eleven szervezet, amiként az emberi test. Megvan a saját ideghálózata, működnek keringési és kiválasztó rendszerei, mindaz, ami a létezés teljességéhez hozzátartozik.

És megvan a maga ideje is!

* * *

Ha nemzetünk európai századait magam elé idézem, ugyan hány sötét csonkolás, pusztító rákféle démoni árnyat jeleníthetek meg történelmünk vásznain, mondjuk Mohács és a Don-kanyar között?! S a köztes tér-időben ott komorlik Trianon máig ható irtózatával. Igazi vesztesége leírhatatlan – mindennapi pusztító jelenléte többszöröse a XX. századi két nagy háborúénak. És sajnálatos módon működik – és folyamatosan – egy magyarországi Trianon is! Jelenlétének fekete, megalázó dátuma: 2004. december 5.! E naptól számítva történelmi tényként kell

tudatosítani az öncsonkítás tragédiáját. Mert ami megtörtént, az Trianont véglegessítette: nem kellett!

Holott – hadd váltsak a személytelenből újra a személyesbe – én voltam magyar állampolgár (is), mégpedig 1938 és 1945 között. Aztán – az új Csehszlovákiában – jogaitól megfosztott háborús bűnös, deportálásra és analfabetizmusra ítélt kölkök – nyolc-kilenc évesen...

* * *

1999 márciusában a Duna TV *Heti Hírmondó* című műsorának Magyarország akkori külügyminisztere volt a vendége. A műsor szerkesztője arra kért, hogy fogalmazzak meg néhány kérdést a miniszter úr számára. Az első kérdésem ez volt: „Magyarország kormánya meddig tartja kötelező érvényűnek a maga számára azt a trianoni diktátumot, amelyet mostanára minden érintett megszegett?”

Kérdésem látható döbbenetet okozott. A miniszter úr válasza pedig ez, ennyi volt: „A magyar kormány kötelező érvényűnek tartja magára nézve továbbra is ezt a szerződést.”

Pedig akkor még nem a jelenlegi „dübörgő” párt volt hatalmon.

Ám ez utóbbi külügyminisztere a magyarok világtalálkozója előtt ugyanezt erősítette meg: „Magyarország érdekeit – mondotta volt – nem kockáztathatjuk a határon túli magyarok végett.”

Mostanában ugyan színes frázisok hangzanak el az „elcsatolt” térség magyarságának a megmentéséről, azonban azt a sok milliós veszteséget, amelyet e térségek magyar népessége elszenvedett, soha, sehol, semmivel nem lehet pótolni. A hiány – ha csak a mai Szlovákiát nézem – a legóvatosabb becslés szerint is – legalább 2–3 millió. Egész nemzedékek cseréltek nyelvet, kultúrát, történelmet – elvesztvén utódaikban is magyarságukat...

Hogy a jelenlegi maradék mit és mennyit bír még el, az megjósolhatatlan. Ha a negatív demográfiai és asszimilációs folyamatok nem változnak, a szlovákiai magyarság lélekszáma 15–20 éven belül akár jelentéktelen szórvánnyá is válhat.

De el is tűnhet!

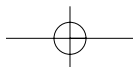
Hogy ez ne történhessen meg, ahhoz *gazdaságilag erős és politikailag nemzetközi tekintéllyel bíró Magyarország kellene!*

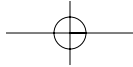
Jelenünk Magyarországa azonban e két alapvető kritérium teljesítésére alkalmatlanná vált. A gazdasági csőd politikai konszenzus nélkül megoldhatatlan. A mai parlamenti pártok egymásra uszulása – tapasztalhatjuk – kizárja a közös mozdulás lehetőségét, s így kizárja a *megélhető magyar jövő vízióját!*

Mert hazugsághalmokból nem építhető lakható ország, nem emelhető fel a nemzet, és nem válhat egy-egésszé a Kárpát medence magyarsága.

* * *

Ha a holnapról gondolkodom, akkor azt látom, hogy saját gondjainkon túl ott sötétlenek azok a globális veszélyforrások is, amelyek nem egy nemzet, hanem e csodálatos bolygó teljes élővilágát pusztítják megállíthatatlan erejűkkel.

A XXI. század elejére a világ dolgai leegyszerűsödtek. A természet az elletne elkövetett bűneinket most kezdi kamatostól megtorolni. Mára egyértelművé vált, hogy önnön butaságunk és elbizakodottságunk áldozatává lettünk. Az ember teremtette művilág megsemmisül. Az időtényező itt végképp nem számít. Tíz vagy száz év a világmindenség idejében szinte nem is jelölhető. Így e bemocskolt, megerőszkolt Földön az emberiség túlélési lehetőségének az esélye ma már zéró értékű. Mert – ezt jó tíz évvel ezelőtt írtam le – az az elképesztő abszurditás következett be, hogy az emberi tudás – amelynek lényegét egykor az alkotás és a gyarapítás logikája övezett – átfordult a pusztítás dimenziójába.

A nemzet és az emberiség gondja e katasztrófalehetőségben egygyé válik. Így azok a „titáni jelenségek” Sándor, amelyeket leveledben említesz, nem csupán a politika és a társadalom rákos elváltozásaiban vannak jelen, de az egész élő világot is folyamatosan roncsolják iszonyú, kíméletlen erővel.

Hogy miként, annak részletezésére most nincs sem erőm, sem időm.

Az azonban eléggé közeli, reális vízióként jelenik meg előttem, hogy ez a szépséges bolygó néhány emberöltő elmúltával őrüncsteleppé változik...

Kozmikus szarkofággá!

Mert mára már egyértelművé vált, hogy átléptük az embermindenség pusztulásának a küszöbét, s ezt semmiféle nemzetközi egyezményel, szerződéssel nem lehet visszafordítani. Mert elfogy az iható víz és a használható levegő, de kiszabadulhat az északi sarkkör térségein a lefagyott mocsarak fogságából a minden életet elpusztítani képes metán...

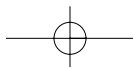
* * *

Ha e bolygó – a *mi földünk* – élővilágának esélyeit ma ilyenek látom – és ilyenek látom! –, akkor e Nagy Egészen belül van-e egyáltalán értelme egy nemzet vagy népcsoport megmaradása felett töprengeni? A válaszom egyértelmű és határozott: igen!

Igen! Mert van, ami ebben az Egészen csak a miénk, ami nélkül nincs se múlt, se jelen, se jövő. Anyanyelvünkről beszélek, a nemzet legfőbb attribútumáról, annak fenségéről, megőrző-megtartó erejéről. A *Halotti beszédet* több mint ezer évvel ezelőtt jegyezték le, és *ezt a magyar nyelvet ma is értjük*. Shakespeare drámáinak ó-angol szövegei ma használhatatlanok...

Minden, ami velünk, bennünk és általunk történik, az a nyelvben, a nyelvvel s a nyelv által történik meg. Vagyis a mi nyelvi emlékezetünk csupán itt a Kárpát-medencében több mint 1100 éve él egy-egészként! Hogy valós kora milyen történelmi mélységek gyökérrendszeréből táplálkozik, igazából ismeretlen. Az azonban bizonyosra vehető, hogy a mai európai nyelvek többsége anyanyelvünk idejét meg se közelíti.

És ez a nemzet egészét összetartó kincsünk ad egyértelmű választ Kárpát-medencei évszázadainkra is. A történelmi források szerint Árpád vezérrel alig fél milliós népesség érkezett e térségbe. Ma 2009-ben a világ magyarságának a lé-

lekszáma meghaladja a 13 milliót! Ebből pedig egyértelmű, hogy a 13 milliós magyar nemzet jelen *Európa utóbbi ezer évének a legnagyobb sikertörténete!*

* * *

Hogy a globális pusztulás mikor következik be, nem tudható. Azonban *odáig* ezt a példátlan európai sikertörténetet ünneppé emelhetnénk szívünkben, nemzeti stratégiává, a nyelvben s a nyelv által.

Méltóságunkat őrizze elmúlásunk is...

